

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.297/2012/3.szám

A Győri Ítéltábla a dr. Meixner Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Székács és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perében a Tatabányai Törvényszék 2012. június 13. napján kelt 20.G.40.031/2012/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000,- (Negyvenezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a fellebbezéssel felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes az „A” Építőipari és Szolgáltató Kft. „fa.” vezető tisztségviselőjeként a gazdálkodó szervezet felszámolását megelőzően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül nyújtson vagyoni biztosítékot az „A” Kft. felszámolása során nyilvántartásba vett hitelezői igények összegének megfelelően 87.038.170,-Ft kielégítésére, továbbá 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 129.180,-Ft + 32.400,-Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes kérelmére 32.400,-Ft illeték visszatérítésének van helye.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes az „A” Kft. vezető tisztségviselője volt 2011. április 29-ig. Az adós felszámolását a Tatabányai Törvényszék ezzel a kezdő időponttal rendelte el.

Megállapította, hogy a felszámolást megelőzően hozzávetőleg 1 évvel az adós együttműködési szerződést kötött beruházások forrásának finanszírozására „B” magánszeméllyel és ezen szerződés alapján 2010-ben összesen 75.000.000,-Ft kölcsönösszeget fizetett ki részére. A felperes az adós hitelezője.

Az elsőfokú bíróság az alperes elismerésére tekintettel a Cstv. 33/A §-ában foglaltak alapján a kereseti kérelemnek megfelelően döntött és a Pp. 221. §. (2) bekezdésére figyelemmel az ítélet részletes indokolását mellőzte. Az Itv. 58. §. (1) bekezdés c.) pontja alapján az illetéket mérsékelte.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a kereset teljes elutasítását és az alperes vagyoni biztosíték nyújtása alóli teljes mentesítését, másodlagosan részbeni, 40.000.000,-Ft erejéig való mentesítését kérte.

A fellebbezés szerint az alperes a kifizetés tényét az adós részéről valóban nem vitatta, téves azonban az ítélet azon megállapítása, hogy a kereseti kérelmet is elismerte volna. Az alperesnek a tárgyaláson ezen kijelentését megelőzően elhangzott nyilatkozata mellett az elsőfokú bíróság Cstv. 33/A §-ára vonatkozó tájékoztatását követő nyilatkozata nem a kereset, csupán a folyósítás tényének elismerését jelentette, hisz az alperes a szándékosságát, vagy legalábbis nyilvánvaló hanyagságát a korábbi nyilatkozatában cáfolta.

A Pp. 235. §. (1) bekezdése értelmében új tény állítására, új bizonyíték előadására is sor kerülhet akkor, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. Az ellentmondásos, illetve megalapozatlan kereseti kérelemnek a bíróság nem adhatott volna helyt.

Az ügy mérlegelése szempontjából nyilvánvaló jelentősége van, hogy az alperes jogi képviselő nélkül járt el, így a bizonyítékok előterjesztésére, a felelősség alóli mentesülésre vezethető nyilatkozattétel lehetőségével a kétségtelen bírói kioktatás ellenére sem volt tisztában.

A fellebbezésben az alperes részletesen taglalta a kereseti kérelemben foglalt ellentmondásokat és azon körülményeket, amelyek megfelelő bírói mérlegelése mellett nem lett volna megállapítható az alperes Cstv. 33/A §. szerinti felelőssége.

Utalt arra, hogy az alperes akkor vállalt kölcsönfolyósítási kötelezettséget, amikor a társaságnak adóssága nem volt, nyereséges gazdálkodást folytatott és vállalt kötelezettségeit teljesítette. Az alperes megalapozottan gondolt arra, hogy az ügylet nem veszélyezteti a cég későbbi kötelezettségeit.

Másodlagos fellebbezési kérelme körében kiemelte, hogy a hitelezői igények keletkezését megelőzően több hónappal sor került már a 40.000.000,-Ft kifizetésére, így legfeljebb 35.000.000,-Ft erejéig lenne megállapítható az ügyvezető felelőssége és a biztosíték nyújtására kötelezése is csak e tekintetben lenne megalapozott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes megfelelő bírói tájékoztatás, kioktatás után nyilatkozott akként, hogy a felelősségét elismeri és tudomásul vette, hogy biztosíték adására kötelezést kérnek vele szemben. Nyilatkozatát a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetést követően is fenntartotta.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerinti felelősséget elismerő alperesi nyilatkozat alapján hozta meg döntését és a Pp. 221. §. (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel mellőzte az ítélet részletes indokolását. Döntése az alperes nyilatkozatainak mind tartalmi, mind formai szempontból való helyes értelmezésén alapszik. A fellebbezésre figyelemmel az ítélet tábla e tekintetben az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú eljárás során megtartott egyetlen tárgyaláson az elsőfokú bíróság nagyon részletes, részben még az anyagi jogra is kiterjedő tájékoztatását követően az alperes úgy nyilatkozott, hogy a keresetben foglaltakat elismeri, ellenkérelmet nem terjeszt elő. Ezt követően a felperesi jogi képviselő az alperes elismerésére hivatkozással ítélet meghozatalát kérte. Az indítvány után az alperes úgy nyilatkozott, hogy egyéb előadnivalója nincs, ezen nyilatkozatát a tárgyalás berekesztését megelőzően is megismételte. Az alperes fenti

nyilatkozatait az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §. (2) bekezdés második fordulata alapján helyesen értelmezte akként, hogy az alperes elismerte a felelősségét, nem ellenezte a kereset teljesítését. Az elismerő nyilatkozatra figyelemmel az elsőfokú bíróságnak sem a jogalap, sem pedig az összecszerűség tekintetében nem kellett tovább érdemben vizsgálnia a kereseti kérelem megalapozottságát. Nem helytálló az az a fellebbezési érvelés, hogy elismerés esetén is vizsgálendő a törvényi tényállási elemek maradéktalan megvalósulása.

Miután a Pp. 3. §. (2) bekezdésének első fordulata szerint a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, az elsőfokú bíróság akkor sértette volna meg az eljárási szabályokat, ha az alperes elismerő nyilatkozata ellenére is a kereset alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezés törvényi tényállási elemeinek érdemi vizsgálatába bocsátkozott volna.

Az elsőfokú bíróság a kifejtettkre figyelemmel jogszerű döntést hozott az alperessel szemben, ítélete a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem jogszabálysértő, így a Pp. 235. §. (1) bekezdése nem teremt eljárásjogi lehetőséget arra, hogy új tények előadására hivatkozással a fellebbezésében az alperes a keresetet elismerő nyilatkozatát visszavonja.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §. (2) bekezdése alapján helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező alperest pedig a Pp. 78. §. (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes javára a másodfokú perköltség megfizetésére. A perköltség összege egyrészt a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §. (1) bekezdés a.) pontja szerinti (20.G.40.031/2012/3/F/2. alatt csatolt) megbízási szerződés alapján 20.000,-Ft - a jogi képviselő által a másodfokú eljárás során tett nyilatkozat szerint az ÁFA-t magában nem foglaló - ügyvédi munkadíjból, másrészt a rendelet 2. §. b.) pontja szerinti megállapított útiköltség együttes összegéből áll. Utóbbi mértéke és felszámításának módja a felek ezirányú egybehangzó nyilatkozatán alapszik.

Győr, 2013.március 27. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk. . Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: